

[Ministeren for familiens anliggender.]

uddannelse — og jeg mener stadig væk, de skal være husmoderafløsere — får den ekstra undervisning, som man har behov for, når man skal passe børn. Det er nemlig, som fru Rigmor Christensen meget rigtigt siger, et stort ansvar at påtage sig at passe andres børn.

Fru Inger-Lise Bech Hansen beskæftigede sig med lønnen, som blev betegnet som værende for lav, ligesom fru Inger-Lise Bech Hansen omtalte refusionsformen. Angående lønnen vil jeg gerne sige, at den fastsættes jo af kommunerne. Staten lægger loft over, hvor meget der kan refunderes kommunerne, nemlig $\frac{7}{10}$ af udgifterne til lønninger, men det er kommunerne selv, der fastlægger lønnens størrelse. Der er ikke spor i vejen for, at kommunerne kan gå ud over det beløb, som er fastsat i cirkulæret, de kan bare kun få refunderet $\frac{7}{10}$ af udgifterne på grundlag af cirkulærets beløb. Men jeg har selv været betænkelig ved at køre videre med den forholdsvis ringe betaling — som også jeg synes det er — der figurerer i cirkulæret. Derfor har jeg allerede for nogen tid siden ansøgt finansministeriet om at få ændret reglen, således at man refunderede $\frac{7}{10}$ af de lønninger, som kommunen nåede frem til ved overenskomst, og så er jeg jo langt henne i nærheden af det, liberalt centrums ordfører har ønsket. Nu forstod jeg, at fru Inger-Lise Bech Hansen ønskede, at staten refunderede hele beløbet. Det, jeg har ansøgt om, er altså at få $\frac{7}{10}$ refunderet, men også dette mener jeg vi må kunne drøfte under udvalgsarbejdet.

Som der står i min fremsættelsestale, har jeg fået at vide, at tiden endnu ikke er moden til at indføre en obligatorisk uddannelse af vore husmoderafløsere, hjemmehjælpere og nu også børnemedhjælpere. Fra kommunernes side mener man ikke, at man er så vidt, at man kan kræve en uddannelse. Men vi har jo tidligere set, at man igennem et udvalgsarbejde kan nå

betydeligt længere, end ministeren har foreslået; da loven sidst var til revision, skete der jo det for mig at se lykkelige, at udvalget nåede frem til at foreslå ministeren, at det i loven blev fastsat, at alle kommuner senest den 1. april 1968 skal have indført en husmoderafløsningsordning. Det kunne jo være; at vi også her skulle overveje, om vi kunne gennemføre en ordning med en obligatorisk uddannelse; så tror jeg nemlig, at hele ordningen ville blive løftet op på et helt andet niveau end det, vi kender i dag.

Antallet af husmoderafløsere er opgjort til 3.400, men kun cirka en tredjedel af dem er uddannede. På grund af den tilgang og afgang, der er, kender vi ikke tallet helt nøjagtigt; men vi må altså gå ud fra, at cirka en tredjedel har en uddannelse, og at cirka to tredjedele ingen uddannelse har. Det kan jo nok undre én, men man forstår det bedre, når man ved, at ansættelsesvilkårene i mange kommuner er så dårlige, at det ikke er et reelt fag. Der står ganske vist i cirkulæret, at man bør sørge for at knytte en fast kreds af husmoderafløsere til arbejdet, og man henstiller også, at der ydes en garanti for en mindsteløn svarende til 40 timer ugentlig for heltidsbeskæftigede og 20 timer for deltidsansatte. En ordning efter sådanne retningslinjer kræver ikke forudgående godkendelse af ministeriet — derimod er det en forudsætning, hvis man vil gå ind for andre afløsningsordninger, at man forinden får disse regler godkendt i ministeriet — men det er en forudsætning, at det pågældende timeantal står i et rimeligt forhold til det antal timer, man må regne med en husmoderafløser bliver beskæftiget. Men det skulle glæde mig meget, hvis man igennem et udvalgsarbejde kunne nå frem til enighed om eller i hvert fald et stort flertal for, at tiden alligevel er inde til en obligatorisk uddannelse.

Der blev stillet mig det spørgsmål, om et hjem, hvor man skal have hjælp i to